

LEE YOUNG-DO

VĚŽ SRDCÍ

PTÁK, KTERÝ
PIJE SLZY I

HOST

LEE YOUNG-DO

VĚŽ SRDCÍ

PTÁK, KTERÝ PIJE SLZY I

PŘELOŽILY

KATEŘINA
KOCINOVÁ

PETRA
LEE

KAROLÍNA
ŠAMÁNKOVÁ

BRNO
2024

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Tato kniha vyšla s podporou fondu Literature
Translation Institute of Korea (LTI Korea).
This book is published with the support of the
Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

© Original title:

눈물을 마시는 새 1: 심장을 적출하는 나가 by 이영도
NUNMUREUL MASINEUN SAE BOOK 1: SHIMJANGEUL
JEOKCHULHANEUN NAGA by Lee Young-do
Copyright © Lee Young-do, 2003
Originally published in Korea
by GoldenBough Publishing Co., Ltd.
Published in arrangement with Lee Young-do
c/o Minumin Publishing Co., Ltd.,
and Casanovas & Lynch Literary Agency
Cover illustration © Yi Suyeon
Translation © Kateřina Kocinová, Petra Lee,
Karolína Šamánková, 2024
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2454-9 (PDF)
ISBN 978-80-275-2455-6 (EPUB)
ISBN 978-80-275-2456-3 (MobiPocket)

*V časech, kdy upadl v zapomnění hněv draků,
jenž dával vzplát obloze, a stély králů pobřbila písčítá půda,
v době, kdy oněm věcem již nikdo nevěnoval pozornost
a přežití se stalo jen pouhým krutým žertem,
kráčel pouštní muž.*

Na jednoho je zapotřebí tři.

— staré rčení

KAPITOLA PRVNÍ ZÁCHRANNÁ VÝPRAVA

Blížil se čas úsvitu, kdy poutníci mířící přes poušť Punten vyhledávali útočiště ke spánku, a k hostinci zvanému pro nepřítomnost příhodnějšího jména Poslední hostinec se přibližovala mužská postava. Hostinský poutníka upozoroval, když byl asi hodinu cesty daleko. Obyčejně se mu dařilo cestující spatřit mnohem dříve, jelikož v rozlehlé poušti nic nebránilo rozhledu. Ani písčné duny výhled nijak neomezovaly. Poslední hostinec se totiž nacházel na třicet metrů vysoké skále. Zabíral celou její horní plochu, která měřila v průměru asi čtyřicet metrů. Díky této nezvyklé poloze vídával hostinský blížící se poutníky i několik hodin předtím, než dorazili. Přicházeli většinou z východu, západu či severu, přespal v Posledním hostinci, načež opět zamířili směrem na východ, západ či na sever.

Tento muž však přicházel z jihu. Hostinský tomu směru jen zřídka kdy věnoval pozornost, a tak si cizince všiml se zpožděním.

Pomyslel si, že muž dozajista musel sejít z cesty a až na poslední chvíli zahlédl světla vycházející z hostince. Hostinský nepřítomně sledoval, jak se postava pomalými, ale jistými kroky přibližuje. Jednou za čas znuděně obhlédl ostatní strany, ale po dalších poutnících nebylo nikde ani stopy.

Po neproniknutelně temné obloze se pomalu začalo rozlévat modré světlo. Cizincova silueta se zvětšovala a dostávala jasnější obrys. Když hostinský odhadl, že do poutníkovy příchodu zbývá

přibližně deset minut, rozhodl se zvednout z místa a nachystat džbán s vodou a misku na pití.

Vzápětí ho však zaujalo cosi podivného. Přimhouřenýma očima se opět zadíval na cizince a sraštil obočí. A pak si uvědomil, co přitáhlo jeho pozornost.

V písku za cizincem se přerušovaně táhl dlouhý tmavý pruh až k obzoru. Hostinský mírně naklonil hlavu. Že by za sebou poutník vlekl něco těžkého? Panovalo bezvětří, a tak pokud by v nehybném písku za cizincem zanechávalo něco objemného stopu, ranní světlo by v ní mohlo prohlubovat stíny. Možná že mu cestou posel velbloud a cizinci nezbylo než se postarat o drahocenný náklad svépomocí. Hostinský se snažil zahlédnout, co cizinec táhne, ale přes široký volný plášť, který muži sahal až po kolena, nebylo pořádně nic vidět.

Po chvílce slunce vystoupalo ještě výš a hostinský s úlekem prudce vstal. Jeho představitost byla ve slabém světle rozbřesku až příliš umírněná.

Tmavá linie táhnoucí se za cizincem byla stopa po tekutině prosakující do písku. A žádný poutník by nikdy úmyslně nedopustil, aby mu vytékala voda. Tekutinu do sebe nenatáhl ani vyprahlý pouštní písek, a tak zanechávala onu tmavou stopu. Krvavou stopu.

„Vy tam, jste v pořádku?“

Cizinec, jehož hlavu a spodní část obličeje zakrývala látka, zvedl svůj pohled směrem, odkud se hlas znenadání ozval. Když na nízké duně uviděl stát postavu hostinského, zajela jeho ruka kamsi za rameno.

„Co jste zač?“

„Já jsem támhle z hostince. Neměl jste snad namířeno právě k nám?“

„Zůstaňte, kde jste. Jste neozbrojený?“ odvětil cizinec bez dalšího pohybu.

„Nejsem žádný bandita. Potuloval by se tu snad bandita jen tak sám, bez velblouda? Patří mi zdejší hostinec. Zahlédl jsem vás a přišel nabídnout pomoc.“

„A s čím byste mi chtěl pomáhat? Asi ne s tím, abych ten váš hostinec našel...“

Hostinskému to celé začínalo připadat podivné a kradmo pohlédl za cizince. Takto zblízka už neměl pochyb, že muž za sebou zanechával dlouhou krvavou stopu. Cizinec sledoval jeho pohled a pohybem hlavy ukázal za sebe.

„Tamto? Nic, s čím byste si měl dělat starost.“

„Tolik krve, a vy mi říkáte, abych se nestaral?“

„Moje krev to není.“

Hostinský znejistěl a pomalu muže obešel. Ten mu v tom nebránil.

Příčinou krvavé stopy byl ohromný vak zavěšený na cizincových zádech, zabarvený do temně rudé. Hostinský zděšeně zapátral pohledem kolem cizincova krku a za límcem pláště uviděl vyčnívající rukojeť obrovského meče. Zježily se mu vlasy na hlavě. Před ním stál muž s velkým mečem a krví nasáklým vakem.

„Co je v tom vaku?“

„Řekl jsem, že to není vaše starost.“

„Vždyť z něj teče krev!“

„Není lidská,“ odpověděl stroze.

Vykročil a nechal hostinského za sebou. Když se dal do pohybu, majitel hostince si pomyslel, že vak musí být opravdu těžký. Vešla by se do něj i dvě lidská těla a zanechával v písku hlubokou brázdu. Hostinský z něj chvíli nespouštěl oči a pak cizince předběhl.

„Půjdu napřed a něco nachystám.“

Muž neodpovídal. Majitel pospíchal k hostinci, ale samozřejmě z jiného důvodu, než tvrdil. Cestou nahoru usilovně přemýšlel, kam dal svůj dlouhý meč. Nepamatoval si ani, kdy ho použil

naposled, natož kde je. Neměl odvahu postavit se muži sám, a tak jakmile vstoupil do dveří, probudil křikem celou rodinu.

Jeho žena přiběhla první a otázka, kde je meč, ji zaskočila. Za ženou se našťestí po chvíli objevil i malý syn, který věděl, kde hledat, a nadšeně se pro meč rozběhl. Žena požadovala vysvětlení, ale hostinský ji zatlačil do kuchyně a na stůl položil džbán s vodou a misku.

Cizinec vystoupal na skálu a vkročil do hostince, kde se nejprve ve dveřích rozhlédl a teprve pak zamířil ke stolu se džbánem. Odporný vak ho následoval a hostinský s nechutí sledoval, jak zanechává krev na podlaze. Muž dorazil ke stolu, svlékl si plášť, pověsil ho na židli a odložil tlumok. Poté sáhl za krk. Pohled na vytažený meč způsobil, že hostinský na chvíli zapomněl i na krvavý vak — ještě nikdy neviděl nic podobného. Na asi třiceticentimetrovou rukojeť navazovala třiceticentimetrová záštitá. Do ní byly vedle sebe zasazeny dvě ohromné čepele, každá sto dvacet centimetrů dlouhá. Meč připomínal dvojčata srostlá od pasu dolů.

Také způsob nošení tohoto podivného dvoučepelového meče byl neobvyklý. Kolem hrudi měl muž uvázané popruhy vytvořené z kovových ok spojených koženými pásy. Na nich měl na levém rameni zaoblený nárameník a za krkem na zádech byl k popruhu připevněn kovový hák. Na tom byla dvoučepel zavěšena. Bez pochvy.

Muž položil dvoučepel na stůl, posadil se a začal odmotávat látku zakrývající hlavu a ústa.

Když se syn hostinského vrátil do místnosti, meč, který nesl, prozíravě schoval za záda. Hostinský ho očima přiměl, aby se schoval do tmavého kouta, a sám k cizinci přistoupil.

„Povíte mi, co máte v tom vaku?“

Muž odložil odmotanou látku. Černé vlasy spleené potem a pískem mu sahaly po ramena a několik dní neholenou tvář

pokrývaly černé vousy. Otočil se k hostinskému a nečekaně se zeptal: „Tak tohle je Poslední hostinec?“

„Říká se mu tak. Směřem na jih už totiž žádný další není.“

„Pravda.“

Hostinský už by byl přešel odpověď bez povšimnutí, když si však uvědomil, co slyšel, překvapeně vytřeštil oči.

„Co je to za hloupý vtíp? Vážně chcete říct, že jste přišel z jihu?“

„Ano, přišel.“

Uvěřitelnější by bylo, kdyby prohlásil, že přišel z nebe.

„Nesmysl! Na jihu přece nic není.“

„Je tam Kiboren.“

„Ha! Kiboren. Tak ten tam vážně je. Hodně stromů a taky zatraceně moc potvor. A navíc jsou tam nágové. Takže jak říkám, nic tam není.“

Muž mlčky poslouchal, jak se mu hostinský vysmívá.

„Předejte mi dopis,“ řekl opět nečekaně.

„Prosím?“

„Jestli jsme v Posledním hostinci, tak tu musí být dopis na jméno Keigon Draka.“

Oči hostinského se rozšířily. Opravdu tu takový dopis měl. Před několika týdny sem ze severu přišel mnich z velkého chrámu. Téměř na pokraji smrti ho prosil o předání dopisu člověku jménem Keigon Draka. Mnich se představil jako Orenol a léčil se tu několik dnů, než se zase vrátil na sever. Hostinský chtěl přikývnout, pak se ale vzpamatoval.

„Nejdříve mi odpovězte. Co máte v tom vaku? A co myslíte tím, že jste přišel z jihu?“

Keigon Draka zdvihl džbán.

„Jedna miska vody stojí dvě bronzový,“ upozornil ho rychle hostinský. „Tady je voda drahá. Hostinec totiž stojí jen díky tomu, že tu vyvěrá pramen.“

Keigon mu nevěnoval pozornost a naléval si. Odpověděl, až když byla miska plná.

„Přišel jsem z jihu, abych si zkrátil cestu přes poušť Punten. Vyrazil jsem z místa zvaného Karabora. Odtamtud jsem šel směrem na jih, až jsem vstoupil do Kiborenu. Potom jsem šel pořád na západ. Po nějaké době jsem zatočil na sever a došel až sem.“

Hostinský si nedůvěřivě odfrkl. Ale Keigon mluvil pravdu. Od hostince v Karaboře na východním konci pouště to sem bylo přes dvě stě kilometrů. Poutník si mohl zkrátil cestu přes písčité duny na pouhých padesát kilometrů, pokud poušť obešel a pře-konal ji z jižního konce.

Těch dvě stě kilometrů musel ovšem místo pouští projít hustou džunglí Kiborenu, kde se to jen hemžilo nágy. Hostinský už se chystal říct, že by mu spíš věřil, že přešel stejnou dálku po mořské hladině, když Keigon ukázal na tlumok.

„Rozbalte ho. Uvidíte důkaz, že jsem přišel z jihu. Sebral jsem to po cestě.“

Nedůvěřivý majitel si střídavě prohlížel tlumok a svého hosta. Ale Keigon si ho nevsímal, jen netečně hasil žízeň vodou za dvě bronzové mince. Hostinský vak opatrně rozbalil.

Za chvíli jeho žena v kuchyni zaslechla zděšený výkřik a přikrčila se leknutím.

Ani nebeské velryby, plující oblohou i v těch největších výškách, nedohlédly skrz hustou džungli na zem. Kiboren se rozprostíral na všechny světové strany až za horizont.

Tmavé mraky zadržující horký vzduch se ztěžka převalovaly a budily dojem, že se téměř dotýkají korun mohutných a ponurých prastarých stromů, jež nikdy nepoznaly ostří seker. Jejich větve, od počátku rostoucí bez jakéhokoli řádu, byly beznadějně

propletené. Některé se stáčely dolů, jako by se držely za ruce, a zároveň je shora pokrývaly uschlé listy. Z Kiborenu se tak při každém silnějším závanu větru vznášely listy z vrcholků stromů až k obloze.

Vysoké stromy se sice skácely k zemi, když uschly, ale některé menší byly natolik zapletené do větví, že spadnout nemohly, a tak tam dále stály jako stíny své minulosti. Mnoho z nich rostlo křivě a opíralo se o své druhy, což způsobilo, že spodní vrstva džungle připomínala nazelenalou hladinu moře. Chaoticky propletené větve vinoucí se nahoru, dolů a do všech ostatních stran vytvářely bludiště, ve kterém se ztráceli i ptáci. Připomínalo halucinaci duševně narušeného člověka. Rostlo a kroutilo se, hnilo i předstíralo život a občas se se zapraskáním rozpadla kůra a listy se rozletěly na všechny strany. Avšak po většinu dnů zůstával Kiboren uzavřen v nazelenalém závoji temnoty a dny ubíhaly v naprostém tichu.

Uprostřed této džungle se nacházelo město.

Při pouhém vyslovení jeho jména pocítovali neklid i mocní rekoni a ze rtů mizel úsměv i vždy rozjařeným tokkebi. A lidé, kteří rádi vyprávějí v příbězích, neříkali onomu místu jinak než Némé město. Bylo to chladnokrevné nágské sídlo. Nemělo potřebu nikomu nic dokazovat, nežádalo si chvály a nehledělo na urážky. Nejokázalejší ze všech velkolepých měst.

Hatengráž.

V nekonečně se rozpínající husté zeleni Kiborenu působilo město Hatengráž jako osamělý bílý ostrov. Ohromný ostrov, v němž ani Věž srdcí, která se v jeho samém středu tyčila do výšky dvě stě metrů, nevypadala nijak vysoká. Přímé ulice důstojně lemovaly majestátně vyhlížející budovy, ale ještě větší pozornost přitahovala náměstí vyzdobená válečnými kořistmi. I další nágská města na jihu měla svou vysokou Věž srdcí a nádhernou výstavbu, byla však jen lacinou napodobeninou velkolepé Hatengráže.

Od měst ostatních ras se všechna města nágů lišila zejména tím, že v nich nebylo slyšet ani hlásku a temnotu noci nenarušovala žádná světla.

Nágové se pohybovali mezi bílými sloupořadími, křížovými chodbami a náměstími neslyšně jako duchové. Město bylo bez hlasů, bez písní.

A tak Hwarita Makeroua ohromilo, když Rjun Pei otevřel ústa a promluvil pomocí hlasivek: „Jaký to asi je, žít se srdcem v těle?“

Přestože měli nágové sluch tak špatný, že by si snad ani nevěšili, kdyby za jejich zády pochodovala vojenská jednotka tokkebi, Hwarit slova svého přítele zachytil. Nejspíše díky neobvyklému tichu Hatengráže. Otázka ho tak zaskočila, že si ani neuvědomil přítelovu slyšitelnou neomalenost.

„Žít se srdcem v těle? Každý den žiješ ve strachu ze smrti,“ odpověděl Hwarit zmateně.

Rjun nechtěl svého přítele přivádět do rozpaků ještě více, a tak zavřel ústa a pokračoval nitrohlasem.*

„Nebo naopak, každý den cítíš, že jsi naživu, ne?“

Rjun zvedl pravou ruku a položil si ji na srdce. Hwarit by také zajisté ucítil tlukot svého srdce, kdyby pozvedl ruku, ale neudělal to. Cítil by se příliš trapně.

„Rjune, ale před ostatníma tohle neděláš, že ne?“

„Co tím myslíš?“

„Že si nesabáš na srdce? Nedělej to. Není to slušný.“

Hwarit vycítil, že příteli odpověděl až moc příkře.

„Stejně s tím za deset dní budeš muset skončit,“ dodal.

* Poznámka překladatelek: Nágové se dorozumívají nitromluvou — otevrou svou mysl (nitro) a v ní spolu hovoří, sdílejí emoce a obrazy. Autor používá pro tuto činnost archaické sloveso, proto jsme pro český překlad zvolily sloveso „dít“. Pro přímou řeč v nitromluvě jsme zvolily zápis pomocí jednoduchých uvozovek a kurzívy.

Rjun ruku spustil. Otočil se a zadíval se do středu Hatengráže. Věž srdcí několikanásobně převyšovala i nejvyšší budovy města. V Rjunových očích se mísil odpor a strach. Jeho ruce sevřely zábradlí balkonu a mírně se trásly.

Rjun a jeho přítel Hwarit stáli na balkoně sídla rodu Peiových. Ve svých dvaceti dvou letech nebyli podle nágských zákonů ještě dospělí. Ale za deset dní, až se hvězda Šanaga skryje za Měsícem, je zavolají do Věže srdcí.

Rozříznou jim hrud' a vyjmou srdce.

„Nelíbí se mi to, Hwarite.“

„Nemáš se čeho bát,“ povzbuzoval Hwarit Rjuna, který se stále tvářil zachmuřeně. *„Žádný nága během obřadu vynětí ještě nezemřel. Povídačky o nehodách nebo o tom, že se každý rok několik nágu z Věže nevrátí, jsou jen výmysly dospělých, aby postrašili děti.“*

„Nebojím se nebody. Nelíbí se mi, že mi vyjmou srdce z těla.“

„Proč?“ zeptal se Hwarit překvapeně. *„Rjune, ty nechceš být nesmrtelný?“*

„Nejde o nesmrtelnost.“

„Tím říkáš, že jsi proti nesmrtelnosti. Chceš mi tvrdit, že je k ničemu? Nemusíš se díky ní bát útoku nepřítele. To se mi nezdá jako malíčkost.“

„Nepřítele? Copak mají nágové nějakýho nepřítele? Nikdo sem na jih přes hranici nechodí a my ji taky nepřekračujeme. Tak kdo by nás obrožoval?“ začínal se rozčilovat Rjun.

Hwarit se ho snažil uklidnit.

„Jasně že my na sever nechodíme, je tam zima. Ale horkokrevní bezvěrci na jih přijít můžou. Je jich hrozně moc, protože se živí obilninama. Nás tolik být nemůžou. My máme nesmrtelný tělo. Je naší zbraní, která nás proti nim chrání.“

„Cože? Oni překračují hranici?“ vykřikl Rjun opět nahlas. „To není možný! Vždyť v našem lese neudělají koně, na kterých lidi jezdí, ani krok. A rekoni jsou tak velký, že se ani sami mezi stro-my neprocoupou! A nikdo z nich nemá schopnost vidět vyzarování

tepla. Jedině že by snad dokázali zabránit příchodu noci. Přece by se takoví bezvěrci neodvážili do naší džungle!“ zakřičel Rjun jako rozzuřená nebeská velryba.

Hwaritovi vadilo, jak k němu mluví nahlas jako k bezvěrci. Ale držel se zpátky.

„*A co tokkebi?*“ zeptal se klidně.

Jméno největších nepřátel nágů Rjuna umlčelo. Nágové se nebojí lidí jezdících na koních a pojidajících obilniny, ani rekonů schopných rozbíjet skálu a létat. Ale jakmile se jednalo o tokkebi...

„*Vždyť tokkebi loví nágy. Tokkebi a ten jejich zpropadený oheň od sebe neodděláš. Ani oni sice nevidí vyzařování tepla, ale taky my nevidíme je. A jejich oheň může z našeho krásného lesa během chvilky udělat bromádku popela. Vzpomeň si na ostrov Peširon nebo údolí Akinsrou,*“ konstatoval Hwarit klidným nitrohlasem.

„*To ale nejsou běžný případy. Tokkebi nemají válku vůbec rádi. Pokud si nemyslíš, že i tohle tvrzení je dalším z jejich povedených žertů.*“

„*Moblo by, ne? Kdo ví, jestli má jejich vtípkování nějaký hranice. Nicméně až jednoho dne uslyším, že svět se blíží zkáze, jako první se budu ptát, který tokkebi se nedokázal ovládnout a přivedl nás do ní.*“

Rjun se vtípkování svého přítele nechtě usmál.

„*Taky znám několik vtípů o tokkebi, Hwarite. A všechny říkají to stejné. Žádný netvrdí, že by představovali nebezpečí. Ano, jenom tokkebi nás můžou oslepit. Zároveň jako jediný z bezvěrců nemají zájem o válku. Takže ani tokkebi nemůžou být důvodem, proč máme žít bez srdce.*“

„*Svět je velký, mohly by tu být i další, ještě neznámý brožby.*“

„*Ano, brožby tu jsou.*“

A s nenávistí v hlase zakřičel: „Přece oni!“

Hwarit se zamračil. Byl velmi tolerantní, když přišlo na příteleovu unáhlenost a drzost. Tentokrát už Rjun přeháněl, ukazoval na Věž srdcí.

„*Rjune, nemluv nahlas. Nemůžeš takhle opovrhovat Věží srdcí.*“

Rjun sklonil ruku ukazující na věž, ale neodpověděl ani slovy, ani nitromluvou. Hwarit si najednou začal připadat jako nevídaný host. Úplně změnil výraz a pokusil se zavést jiné, lehčí téma hovoru, ale Rjun na nic nereagoval. Nakonec se Hwarit rozhodl postavit se přítelovu mlčení čelem.

„Takže si srdce nenecháš vyjmout?“

Rjun stále neodpovídal, ale roztřesené šupiny na jeho těle se o sebe třely a vydávaly zlověstný zvuk. Hwarit posmutněl.

„To doopravdy nechceš, že ne?“

„Co by se stalo, kdybych tam nešel?“

„To nejde,“ děl zoufale Hwarit.

„Odpověz mi. Jako aspirant na patrona musíš něco vědět. Pokud se nága rozhodne žít se srdcem a nakonec umřít, co s tím patroni Věže udělají? Vyjmou ti srdce násilím?“

„Ne, nepodniknou nic. Ale vím o několika předchozích případech, kdy někteří nágové z nevyhnutelných důvodů nepodstoupili obřad vynětí v roce, kdy dovršili dvacet dva let.“

„Co se s nima stalo?“

„Ženám poskytl ochranu jejich rod. V bezpečí rodového sídla počkaly a srdce si nechaly vyjmout další rok.“

„A muži?“

„Museli se celý rok skrývat. Ale žádný z nich nepřežil. Všichni byli zabití.“

„Zabiti? Kým?“

„Nepředstírej, že nevíš, Rjune. Ty jsi tvrdil, že bezvěrci nemohou přejít hranici sem na jih.“

Po chvíli ale doplnil: *„Všechny zabili nágové.“*

Rjunovy šupiny se znovu roztráslly a vydávaly nepříjemný chřestivý zvuk.

Hwarit se posadil na židli. Na stole ležel balíček s jídlem, který donesl, aby se s Rjunem společně najedli, ale ani jeden z nich neměl náladu cokoliv pozřít.

Hwarit hleděl na svůj dar na stole.

„Rjune, za deset dní už tě nebude rod Peiových dál chránit. Staneš se svobodným mužem. Ale je velký rozdíl mezi svobodným mužem a svobodnou lovnou zvěří. Když si necháš vyjmout srdce, ženy tě uznají za muže. Pokud ti srdce zůstane, stane se z tebe polonága, vyvrbel. Budou tě lovit. Zabijí tě a...“

Hwarit se na Rjuna podíval. Ruku držel nad balíčkem. Rychle jako blesk zajela dovnitř. Když ji vytáhl, zmítala se mu v ní velká myš. Zoufale pískala, ale Hwarit dál hleděl na Rjuna.

„Mobou tě i sníst.“

Rjun se strnule díval na přítele, jak nese myš k ústům. Křuply kosti a myši pískání ustalo.

Hora Paiso se nachází na severozápadě pohoří Kidžun.

Teploty jsou zde nízké a vítr silný. Dokonce i slunce, pyšníci se překypující září, jako by v těchto končinách ztratilo všechnu energii a měnilo se na ohnivou kouli bloudící bez života po obloze. Hluboké smaragdové lesy zakrývají celé hory a jsou tak husté, až působí stísněně.

V záplavě zeleně kráčel po hřebeni hory Paiso pocestný. Měl pevnou hůl i teplé silné oblečení, jako obvykle poutníci mívají, ale jeho hlava byla úplně oholená. Zahlédnout v pohoří Kidžun mnicha bylo nezvyklé, protože v okolí nebyl ani chrám, ani vesnice.

Nevypadalo to, že by se ztratil. Scházel do údolí Paiso, v němž vedle plynoucího potoka stálo několik budov. Prostá obydlí pravděpodobně postavili lovci nebo sběrači nízko v údolí, kde téměř nefoukal vítr. Právě k nim mnich neúnavně sestupoval.

Okolí zničehonic potemnělo.

Slunce se asi schovalo za mraky, podívoval se mnich. Do zad mu náhle udeřil poryv větru a on přepadl dopředu. Naštěstí se

zachytil v křoví a neskutálel se až na dno údolí. Celý zaskočený lapal po dechu, pohlédl na nebe a poklesla mu brada.

Zpoza hory, po které přišel, vylétala ohromná nebeská velryba.

Její nesmírně velikou prsní ploutev nebylo možné pojmout jediným pohledem. Tlamou by velryba mohla pozřít celou horu a několik tisíc očí rozmístěných za čelistmi zářilo všemi barvami. Dívat se do nich bylo nepříjemné, a tak mnich uhýbavě pohlédl více dozadu a vykřikl. Byly tam, přesně, jak se vypráví.

Zřícené věže a zdi, sloupořadí a ve sluneční záři planoucí kupole. Ale ne tak velkolepé, jak se traduje, uvědomil si mnich. Lidé mluví o sloupech vykládaných drahými kameny a střechách pokrytých zlatem. Pouze si tak toužebně vykládají odlesk záře slunečních paprsků. Ve skutečnosti stály na hřbetu nebeské velryby pouze ruiny prastarých dob pod těžkou vrstvou časem nahromaděné špíny. Nebyly to blyštící se kameny ani zlatý kov, ale nahromaděný čas, který zde jasně planul. Mnich plakal.

Dojatě sledoval ohromnou velrybu proplouvající po nebi s ruinami na svém hřbetě, když vtom zaslechl z údolí hluk. Posadil se, a byť nerad, odvrátil pohled do údolí. Výjev, který se mu naskytl, v něm vyvolával úžas i strach zároveň.

Na dnu údolí stáli pohromadě tři koně. Vypadalo to na koňské spřežení, ale trochu jiné. Na prostředním koni seděl jezdec. Koně měli připevněné jármo. Do něj ovšem nebyl zapřažen kočár, ale dlouhé, pevně vypadající lano s lidmi uvázanými na jeho druhém konci.

Na zádech měli připevněného velkého létacího draka ve tvaru obdélníku, několiksetkrát většího, než draci obvykle bývají. Mnich o nich už slyšel, ale nikdy žádného neviděl naživo. Když si uvědomil, k čemu jsou koně potřeba, zasténal.

V té chvíli musel zaznít pro mnicha neslyšitelný signál a koně se nečekaně rozběhli.

Běželi po směru větru v údolí. Lano se napnulo a drak prudce vzlétl k nebi. Vlastně se skládal z pěti menších. Mnich si uvědomoval, že koně sloužili k tomu, aby na dracích bylo možné vzlétnout, ale pochyboval, jestli tak lidé mohou draka udržet ve vzduchu nebo ovládat. Pak spatřil vedle lana spojujícího draka s koňmi ještě jedno samostatné lano přivázané k drakovi. Zapátral, k čemu je upevněno. Bylo uchyceno k velké kladce na zemi. Mnich obdivoval, jak jsou připraveni. Koně měli za úkol pouze draka vyzdvihnout, pak byl zřejmě kontrolován kladkou, která by se dala označit za velký naviják.

Zanedlouho vytáhl někdo z lidí uvázaných na drakovi krátký meč. To už mnich očekával. Přetáhl lano svazující draky s koňmi, draci se odpojili a vzlétli. Mohutní lidé vzali za kliku u kladky, ke které bylo připevněné druhé lano.

Ti lidé se pokoušeli realizovat smělý plán vyletět na hřbet nebeské velryby pomocí létacích draků. Mnich pochyboval o jejich šanci na úspěch, nicméně zatnul pěsti a bezhlesně je povzbuzoval, dojat jejich dobrodružným duchem.

V ten okamžik si uvědomil, že s jedním drakem je něco špatně.

Na rozdíl od dalších čtyř jeden drak pořádně nevystoupal a nejistě se zmítal. Překvapený mnich po chvíli zjistil, že drak je stále přivázan ke koni. Jak se to stalo? Mnich doširoka otevřel oči. Lidé na drakovi přetáli jedno špatné lano. Místo aby přeřízli všechna lana svazující koně s jednotlivými draky, odřízli jen čtyři a místo posledního přetáli lano spojující jednoho draka s kladkou. Z údolí se nesly nadávky a křik a k drakovi stále uvázaný jezdec na koni byl zlostí bez sebe a chrlil kolem sebe nadávky. Osamocení drak stoupal s ohromnou silou, až hrozilo, že by s sebou mohl vzít i koně. Jezdec odhodlaně vytáhl meč. Mnich varovně zakřičel, ale nikdo ho nemohl slyšet.

Jakmile jezdec přetáhl lano, drak vystřelil vysoko do nebe.

Mnich prudce vstal. Drak měl uvolněná obě lana, ztratil spojení se zemí a zmítal se sem a tam. V mnichovi se vzedmul soucit s tím, kdo byl k drakovi přivázaný. Musel být vyděšený k smrti.

Nakonec začal drak pomalu padat dolů. Vítr ho unášel k horskému hřebeni, na kterém byl mnich a sledoval ho pohledem.

Drak dopadl ztěžka s velkou ránou. Mnich se s rozechvělým srdcem rozběhl za ním. Běžel ze všech sil, pln úzkosti, a každý pohyb pro něj byl namáhavý. Přelézal polámané stromy a připravoval se na hrůzný pohled. Konečně dorazil na místo dopadu.

Oněměl nad neuvěřitelnou scénou před sebou.

V polámaných větvích a opadaném listí se někdo divoce zmítal a snažil se odstranit lano, které ho svazovalo. Chrlil ze sebe nevybíravé nadávky. Bezpochyby šlo o muže, který letěl na drakovi. V okolních troskách byly totiž kusy draka rozházené. Mnich to nedokázal pochopit. Jakkoliv by dotyčný při sestupu snižoval rychlost, v okamžiku dopadu by byla stále tak vysoká, že by ho rozdrtila. Co je ten dotyčný vlastně zač?

Teprve tehdy si mnich všiml, že muž měří skoro tři metry. Doteď si to neuvědomil kvůli tomu, jak absurdně rozměrný byl samotný drak. Nyní už mu celá situace dávala smysl. Když promluvil, třásl se mu hlas.

„Jste... Jste v pořádku?“

„Co jsi zač? Chceš mě provokovat?“ křičel dotyčný a otočil k mnichovi hrozivý zobák.

Mnich zkameněl.

„Šel jsem zrovna kolem a uviděl vás padat, tak jsem se přiběhl podívat, jestli se vám něco nestalo.“

Teprve tehdy dotyčný trochu zmírnil tón, i když byl vzteky bez sebe.

„Nezranil jsem se. Zatraceně, povídám, že mi nic není. Spokojenej?“

„Neskutečné! Z takové výšky, a nic se vám nestalo. Kdybyste nebyl rekon, dozajista by vás pád zabil.“

Rekon hlasitě zaklapal zobákem, což mělo stejný význam, jako kdyby si člověk odfrkl. Mnich s neskrývaným úžasem zkoumal rekonovy končetiny. Na místech, kde utrpěl pravděpodobně škrábance, měl peří od krve. Kromě toho se zdálo, že žádné vážnější zranění nemá. Mnich by ho rád prohlédl, ale rekon si ho vůbec nevšímal a sledoval čtyři draky letící po obloze.

Také mnich zvedl zrak. Zbývající draci se blížili k nebeské velrybě. Rekon podupával nohou.

„Ještě kousek leť! Ještě kousíček! U Podvšímjsoucí bohyně, prosím! Ještě kousek povol lano, ty nemešlo!“

Ale štěstí dobrodruhy opustilo. Přesněji řečeno, opustilo je o sto metrů dřív, než mělo.

Blíž k nebeské velrybě se už lano nenatáhlo. Draci vláli bezradně ve větru a velryba nad nimi beze spěchu proplovala. Lidé v údolí se museli rychle rozhodnout, než se draci ocitnou v nebezpečí.

„Ne!“ zakřičel rekon, když zpozoroval, že navíjejí lano zpátky.

Chytil se za hřebínek na hlavě a dosedl na zem. Mnich zklidnil dech a pokusil se rozčíleného rekona utěšit.

„Měli jste neskutečně odvážný plán. Už jsem si myslel, že uspějete. Kdyby nebeská velryba letěla o maličko níž, určitě byste se na ni dostali.“

Rekon vypadal, že mnicha neposlouchá. Pouze hleděl za ocasioní ploutví velryby, jak pomalu mizí na druhém konci údolí. Neměnila tempo ani směr. Nijak na ni nezapůsobilo, že se po tisíci letech osamělého letu mohla setkat s pozemskou bytostí, ani že to nevyšlo kvůli pouhým sto metrům. Nebeská velryba odplouvala po vzdálené obloze bez sebemenšího zájmu.

Uplynulo hodně času, než úplně zmizela za horským hřebíkem. Hluboce dojatý mnich zaslechl, jak rekon vstal a oprášil si

peří. Mnich se ohlédl. Rekon se díval na rozbitého draka a tlu-
meně láteril.

„Robsi, ty zmetku, já tě zabiju! Chybělo sto metrů!“ vykřikl
náhle.

Mnich sice nevěděl, kdo Robs je, ale jeho život očividně vi-
sel na vlásku. Než stihl rekona zastavit, už sbíhal ze svahu. Spíše
než běh to připomínalo let. Mnich se chvatně rozběhl za ním.

Když celý schvácený dorazil na dno údolí, zpozoroval, že
situace je mnohem závažnější, než odhadoval. Rekon si vybíjel
vztek na velmi chlupatém muži, kterého mnich pokládal za Rob-
se, ten se ale překvapivě nenechal odradit. Co víc, tenhle Robs
rekona plísnil.

„Ty budížkničemu generálskej, kdyby sis netrval na tom, že
na drakovi poletíš, lana by zbylo dost! Nechal jsem tě letět kvůli
tvý zpropadený tvrdohlavosti, a ty přesekeš špatný lano a draka
rozmlátíš!“

Mnich nevěřil vlastním uším. Člověk by se neopovážil. Tak-
hle ostře může s rekonem mluvit jenom jiný rekon. Až když
si udivený mnich Robse chvíli prohlížel, uvědomil si, o koho
jde.

„Zatraceně! Moc jsem se na to upnul. Myslel jsem, že se ko-
nečně dostanu na hřbet nebeský velryby. Byl jsem nadšenej, tak
ani nevím, co se stalo...“ prohlásil zahanbeně rekon, kterého
Robs označil za generála. „Ale i kdybych uříznu správný lano,
nevyšlo by to. Ani zbylí draci tam nedoletěli!“

„Neměl jsi trvat na tom, že na drakovi poletíš! Varovali nás!
Lano došlo jen kvůli tvý paličatosti! Neměli jsme ho dost na to,
abys letěl i ty!“

Rekon burácivě zafuněl, ale došla mu slova. Také lidé shro-
máždění kolem nich se ušklíbali, že to jinak ani dopadnout ne-
mohlo. Nikdo z nich nevypadal, že by se bál o Robsův život.
Robs si právě všiml mnicha.

„Hm? Mnich? Na co civíš?“

Hrubá otázka mnicha nerozčlila. Pokud byl jeho odhad správný, nebyl Robs člověk, i přesto, že tak nyní vypadal. Uctivě zvedl ruce, přiložil je k sobě a představil se.

„Mé jméno je Orenol. Přišel jsem jednat zde s váženým rekonem.“

Rekon překvapeně zamrkal.

„Cože? Myslel jsem, že jen procházíš náhodou kolem.“

„Byl jsem na cestě sem. Přišel jsem za vůdcem zdejších lidí, za rekonem jménem Tynahan. Tím budete nejspíše vy.“

„Jsem Tynahan, proč jsi za mnou přišel?“

„Jsem z chrámu Hainša.“

Tynahanův hřebínek na hlavě ztuhl. Robs se pozorně rozhlédl po okolí a spěšně řekl:

„Už rozumím. Nezajdete na chvílku dál?“

„Mluví se mnou nyní člověk?“

„Prosím? Aha! Ne, jsem tokkebi. Byl by vám příjemnější člověčina?“

Orenol se usmál a pokýval hlavou na dušischraně před sebou.

„Jak je vám milejší. Máte vzhled člověka, bylo by pro mě tedy méně matoucí, kdybych mluvil s člověkem.“

Robs byl dušischraněm, jak Orenol předpokládal. Nikdo jiný než dušischraň, v jehož těle se nachází více duší, by si nemohl dovolit jednat takto ostře s rekonem. Ten, kdo s Tynahanem mluvil, byla duše jiného rekona uvnitř Robse.

Robs přenesl do popředí duši člověka, jak Orenol žádal, a s Tynahanem vedli mnicha do blízkého příbytku. Další lidé se je chystali následovat, Robs je ale všechny zahnal.

Uvnitř obydlí byl nepořádek a temno. Tynahan zlehka uchoopil roh stolu, na kterém byly nahromaděné nástroje a harampádí, jedním pohybem ho uklidil a nabídl Orenolovi místo na židli

vedle sebe. Robs vytáhl z truhly láhev alkoholu s kalíšky a položil je na stůl, ale Orenol alkohol odmítl. Robs pokrčil rameny a kalíšky schoval. Dal si lok z lahve a podal ji Tynahanovi.

„Nic jiného nemáme. Možná vodu?“

„V pořádku, děkuji. Svůj příchod jsem načasoval opravdu dobře. Úžasná podívaná.“

„Mohl jste vidět, jak jsme konečně uspěli. Kdyby Tynahan nebyl tak tvrdohlavý,“ řekl Robs a zamračil se na Tynahana. Tynahan cvakl zobákem a Orenol se usmál. Načež všichni zmlkli a kolem stolu se rozprostřelo nepříjemné ticho.

Tynahan déle nevydržel.

„Dobře! Říkals, že se jmenuješ Orenol, že jo? O kolik jsme se zpozdili?“

„O půl roku.“

Tynahan se zděšeně ohlédl na Robse, který zbledl v obličeji a řekl:

„Už!? Ne... ten čas ale letí. Omlouváme se. Jsme tu daleko od všeho, neuvědomili jsme si, jak čas rychle plyne. Určitě jsme peníze nechtěli ukrást.“

„Jistěže. V chrámu nepochybujeme o vaší upřímnosti. Říkali jsme si, že se zajisté jedná o nějaké nedopatření, a tak jsem přišel obhlédnout situaci,“ usmál se Orenol trochu omluvně. „Doufal jsem, že vás uvidím uspět, když už jsem zde.“

„Mohli jsme! Viděls to na vlastní oči!“

Tynahan uhodil do stolu a ten se přirozeně rozletěl na kousky. Orenol a Tynahan rozpačitě shlíželi na rozbitý stůl a Robs se chytil za hlavu.

„Jsme úplně na mizině. Zatraceně,“ kvílel.

Tynahan sklonil hlavu. Robs odsunul skoro celý rozbitý stůl a teprve pak se trochu zklidnil a pokračoval:

„Budu upřímný, ctihodný mnichu, teď nejsme v situaci, kdy bychom mohli splatit úroky, natož půjčený obnos. Nyní bychom

museli odevzdat i tento stůl. Naneštěstí zde náš vážený generál ráčil zničit i ten. Ale my to zvládneme! Viděl jste sám, nemusím vám nic vysvětlovat. Náš plán je dokonalý.“

„Ach ano, vskutku velkolepá podívaná. Když jsem vycházel z chrámu, trochu jsem pochyboval. Myslel jsem, že vyletět na hřbet nebeské velryby je zcela nemožné. Nyní bych mohl uvěřit. Samozřejmě to vypadá velice nebezpečně, ale hádám, že pravděpodobnost úspěchu tu je. Pokud byste nahoru vyletěli, jak plánujete sestoupat dolů?“

„Sjedeme zpátky po laně. Až vystoupáme na záda velryby, přetneme lano u kladky. Tak bude moct ten, kdo vystoupá nahoru, kdykoliv využít lano a sešplhat po něm.“

Orenol na chvíli zapochyboval, zda mají rozum. Spustit se po laně z výšky bezmála dvou tisíc metrů, o nic podobného by se mnich nepokusil, ani kdyby mu šlo o život. Rychle změnil téma hovoru, aby vyhnal živou scénu z hlavy.

„Rozumím, ale zatím jste neuspěli, nepletu-li se?“

„My to zvládneme! Prodlužte nám lhůtu ještě o trochu. Dneska jsme jen zkoušeli draky. Ano, berte to jako poslední zkoušku. Teď už máme za sebou jak přípravy, tak test, příště rozhodně uspějeme!“

„Ano, budu doufat.“

Robsovi se při této odpovědi rozzářily oči.

„Dáte nám více času?“

I Tynahan sledoval Orenola pln očekávání. Mnich sáhl po náramku na zápěstí a prsty počítal korálky.

„Dokdy bychom měli počkat?“

Robs se zatvářil nejistě.

„Potřebujeme šest měsíců,“ rozpačitě odpověděl po krátké odmlce.

Orenol ho pozorně sledoval, až Robs zrudl ve tvářích.

„Máme čekat ještě půl roku?“ zeptal se Orenol tiše.

„Za půl roku to určitě dokážeme. O pohybu velryb jsme toho už hodně nastudovali. Ještě chvíli nám počkejte, prosím. Ukážu vám knihu záznamů.“

Robs donesl z nahromaděného nepořádku v rohu obydlí tlustou knihu. Tvořily ji pergameny svázané k sobě a rohy měla opotřebované, jak jí často listovali. Robs začal Orenolovi vysvětlovat do knihy zanesená čísla a zakreslené symboly. Mnich se v Robsově výkladu sotva vyznal, ale nakonec plán jakžtakž pochopil. Robs si byl jistý, že v dalších šesti měsících se nad údolím Paiso objeví sedm nebeských velryb, z nichž dvě proplují dostatečně nízko nad zemí.

„Dalších pět je moc velkých. Nikdo neví proč, ale čím větší velryba je, tím výše letí. Na těch velkých jsou sice úchvatnější zříceniny, ale nebylo by snadné k nim doletět. Tak vysoko bychom se nedostali ani ze zdejšího údolí, kde podle našeho průzkumu fouká nejhodnější vítr. Kdyby byla tak malá, jako ta mrška, co prolétla dnes...“

U této části Orenol zabručel.

„Takové létají ve výšce, do které s naším drakem doletíme. Jestliže máme počkat na takové mládě, potřebujeme šest měsíců.“

„Děkuji za vysvětlení. I přesto mám obavy, nemohu si pomoci.“

Robs vytřeštil oči.

„Jaký obavy? Chceš snad říct, že to máme blbě spočtený?“

Podle náhlé změny mluvy přešel v Robsovi do popředí opět rekon. Orenol odpověděl obezřetně.

„Jak bych mohl? Dnes jsem viděl nebeskou velrybu poprvé v životě. Samozřejmě vám věřím. Obava, kterou pocítuji, se netýká velryb, ale vás. Tvrdíte, že nemáte ani na splacení úroků, jak tu plánujete žít dalších šest měsíců?“

Robs si promnul oči, povzdechl si a zavřel knihu. Tynahan se zamračil.

„Zatraceně. Bude to náročný. Ale my vydržíme. Na hoře Paiso je co k snědku. Šest měsíců nějak přežijeme. Nestarej se. Stačí, když nám prodloužíš dobu na splacení.“

„Je vás tu ale hodně. Máte i koně.“

„I tak to zvládneme. A přesně, máme koně, kdyby bylo nejhůř, zoráme kousek pole.“

„Půjčené peníze od vás nezískáme zpátky, pokud tu za šest měsíců všichni umřete hladu nebo se rozutečete.“

„Neumřeme! Neutečeme! Říkám, že já na nebeskou velrybu určitě vyletím!“

Orenol se opět dotkl náramku. Tynahanovi šel náramek na nervy, ale měl dostatek rozumu, aby nijak nereagoval. Robs by si nejradši zacpal uši. Čekal, že od mladého mnicha uslyší, jak je jejich plán nereálný a že jim zabaví všechno vybavení.

„Učiním vám nabídku,“ ozval se v tu chvíli mnich.

„Cože? Jakou nabídku?“

„V chrámu se shánějí po rekonovi.“

„Rekonovi?“

„Ano. Přeji si tedy, Tynahane, abyste pro chrám vyřídil jednu záležitost. Pokud do toho půjdete, odpustíme vám všechny peníze, které jsme doteď poskytli na průzkum vykopávek. A půjčíme vám obnos potřebný na dalších šest měsíců.“

Tynahan s Robsem oněměli. Jako první se vzpamatoval Robs.

„Co přesně myslíte tou záležitostí?“

„Opět mluvím s člověkem? Omlouvám se, ale náplň této práce mohu sdělit jen jediné osobě. Ale mohu prozradit, že zabere asi čtyři měsíce a bude to nesmírně nebezpečné.“

Robs si pomyslel, že mnich poslední slova přidal kvůli Tynahanovi. Žádný rekon neuteče, jakmile zazní slovo nebezpečí.

Jak se dalo čekat, Tynahan položil absurdní otázku: „Jak moc nebezpečný?“

Ale Orenolova slova byla upřímná, nešlo o výzvu. S obavami Tynahana sledoval.

„To nedokážu odhadnout. Ale přinejmenším jako spadnutí do vody.“

Tynahanovi samou nervozitou opět ztuhl hřebínek na hlavě.

Když lidé přenesli svíčkou nebo lucernou do noci kousek dne, zahnali tím světlem střípky noci, které se pak volně potulovaly. Jistý tokkebi je posbíral a přenesl zpátky do dne. S nimi získal i pět dcer noci: Zmatečnost, Svůdnost, Věznitelku, Tajuplnost a Snářku. S jejich pomocí tokkebi vybudovali hrad.

Důvod, proč hrad postavili takto, shrnuje podstatu všech tokkebi. Mysleli si totiž, že to bude velmi zábavné.

Zmatečnost navrhla vnitřní prostory, Svůdnost vnější vzhled. Věznitelka vytvořila nekonečně bludišť, labyrintů a pastí, Tajuplnost přidala tajné chodby, dveře a šifry. Není známo, jak ovlivnila stavbu hradu pátá dcera. Nejmladší dcera noci, Snářka, se od svých starších sester velmi liší. Nejvíce se podobá noci, ale zároveň má úplně opačnou povahu. Noc je tajemná, ukrývá a zatajuje, ale Snářka odhaluje, objevuje a otevírá, čímž je povahově blíže dni. Ale tyto povahové rysy není možné spatřit v jasném dni, pouze v temnotě noci, a dokazují, že lidská přirozenost je spjata s nocí stejně jako hvězdy. Takto komplikovaná nejmladší dcera rovněž ovlivnila spolu se svými staršími sestrami stavbu hradu, ale není známo, v jakém duchu.

Čumunnuri je dostatečně záhadná stavba, i když pomineme zapojení Snářky. Jenom pán hradu přesně ví, kolik je v Čumunnuri pater, místností, chodeb a schodů. Některé skutečnosti jsou samozřejmě dobře známé i častým návštěvníkům. Například pokud se potřebují dostat do čtvrtého patra hlavní budovy, vědí, že musí vyjít do sedmého patra. Nebo že když zatočí kdekoliv v hradu na rohu chodby třikrát po sobě doprava, dostanou se do

hlavní jídelny. A když stojí na vrcholku východní věže a dvakrát se otočí doleva, dozajista dopadnou na zadek přímo doprostřed knihovny pána hradu. Předchůdci současného pána umísťovali doprostřed místnosti polštář, rozsyпали tam hřebíky nebo tam postavili zapálenou svíčku, každý podle svého vkusu. Svíčka zní jako něco, co by tokkebi považovali za dobrý šprým, jen trochu připálí spodní lem šatů. V případě hřebíků si lidé myslí, že jde s vysokou pravděpodobností jen o báchorku. To se tokkebi vůbec nepodobalo. Nikdo si tím ale nemůže být jist.

Velitel stráže hradu Čumunnuri, Sabin Hasuon, stál na vrcholku východní věže a zádumčivě sledoval černou oblohu, ne však z obavy z hřebíků. Sabin Hasuon byl před okamžikem svědkem, jak pán hradu nese kbelík plný broučích trusu.

Padání na zadek v knihovně bylo obvykle záležitostí sluhy pána hradu, Pihjonga. Velitel měl ale pro svého pána zprávu vyžadující osobní doručení. Vydechl a odevzdaně se dvakrát otočil. Okolí se proměnilo a Sabinův zadek dopadl na podlahu knihovny.

Sabin trochu zmateně vstal. Na podlaze knihovny nic nebylo. Oprášil se a otočil se ke stolu pána hradu.

Jedenáctý pán hradu Čumunnuri, Pau Moridol, držel zahradnickou lopatu a hleděl na Sabina. U nohou měl kbelík a u okna byly položené květináče. Teprve nyní si Sabin oddechl.

„Měl jste hezké sny, můj pane? Vidím, že jste si donesl hnojivo.“

„No a?“

„Ale nic, říkal jsem si, jestli jste náhodou neměl v plánu roztrousit po podlaze...“

Sabin se zarazil. Pánovi hradu se zablesklo v očích.

„Hmm,“ odkašlal si a Sabin se v duchu omlouval dalšímu návštěvníkovi. Zároveň se mu v hlavě pomalu utvářel seznam to-

kkebi, které by mohl poslat za pánem hradu pod záminkou, že s nimi chce mluvit. Koho osloví?

„Kvůli čemu...?“ zeptal se netrpělivě Pau Moridol a vytrhl Sabina z rozjímání.

„Aha. Pane, nemáte problém spíš se světlem než s hnojivem? V Čumunnuri je temno.“

„Důvod návštěvy!“

Sabin se pousmál. Pán hradu by se ho chtěl co nejdříve zbavit. A Sabin se mu rozhodl vyhovět. Přitáhl si židli a posadil se.

„Brouk patřící holohlavým člověčinům vám přivezl vzkaz.“

„Myslíš asi ty člověčiny, kteří si říkají mniši? Ale proč jsi přišel ty osobně, co dělá Pihjong?“

Sabin pokrčil rameny.

„Oni to tak chtěli. Vždyť je znáte. Jakmile vyřizují něco, co považují za důležité...“

„Tak co?“

„Myslí si, že o tom nesmí vědět nikdo než jen hrstka vybraných.“

„Opravdu?“

„Jen má teorie. Jestli tomu dobře rozumím, věří, že pokud by o takové záležitosti vědělo víc než pár osob, přestala by být důležitá. Doopravdy zvláštní myšlení, že ano? Přitom čím více lidí by o tom vědělo, tím více pomoci by se jim mohlo dostat.“

„Také by se jim v tom více lidí mohlo snažit zabránit.“

„Žádný blázen by snad nebránil ničemu skutečně důležitému.“

„Člověčinové občas mají takové marné nápady. Každopádně bychom měli jejich přání vyhovět. Zůstane to mezi námi. Jaká je ta zpráva?“

„Poslali žádost o vyslání jednoho tokkebi.“

„Kvůli čemu?“

„Dávají dohromady záchrannou výpravu, která by se vydala za jižní hranici a přivedla nějakého nágu. Prosí tedy o vyslání jednoho tokkebi, který by se stal členem této záchranné výpravy.“

Pau si velitele stráže pozorně prohlížel. Moc dobře věděl, že velitel si z něj rád tropí žerty a zpravidla pro to po většinu dne hledá příležitost. Rovněž ale věděl, že ho Sabin respektuje. To bylo pro Paua Moridola jaksí absurdně zábavné. Sabinovi Hasuonovi se během dne naskytly desítky příležitostí, kdy si mohl z pána hradu udělat legraci, nevyužil je ovšem ani z desetiny. A tak se pán hradu bavil tím, že vytvářel další prostor pro spory. Avšak velitel stráže s ním tentokrát nežertoval.

„Tak člověčinové se rozhodli přivést nějakého nágu na sever? Proč?“

„Nejsem si jist. Důvod nezmínili. Víte, jací jsou tajnůstkáři.“

„Kdo budou další členové výpravy, je také tajemství?“

„To mi prozradili. Podle všeho se řídí starým rčením, že na jednoho je zapotřebí tří. Dalšími členy výpravy jsou člověčina a rekon.“

„Zajímavé. A co odměna?“

„Dvě stě zlatých.“

„Vskutku neobvyklé. Sám bych šel... hm? Moment, proč se tak tváříš?“

„Ale nic, jen mi dělá starosti, koho podpořím ve volbě nového pána hradu.“

Pau zavrčel dostatečně vztekle, aby velitele stráže uspokojil.

„Koho pošleme?“ zeptal se již zcela vážně.

Sabin byl trochu překvapený.

„Máte v úmyslu někoho poslat? Vždyť jde jen o staré rčení. Vtip je v tom, že jakmile ta takzvaná záchranná výprava vstoupí do Kiborenu, bude okamžitě povražděna. Jinak to dopadnout nemůže.“

„Proč by tu nebyla jiná možnost?“

„Co já vím. Existuje snad někdo, kdo by znal dobře Kiboren nebo nágy?“

„On je zná.“

„Prosím?“

„Člen záchranné výpravy, ten člověčina. Dokážu odhadnout, kdo jím bude. Je jen jediný člověčina, který ví vše o Kiborenu a názích a může výpravu vést.“

„Někdo takový existuje?“

„Keigon Draka.“

Sabin si překvapeně uvědomil, že to jméno zná. Keigon Draka byl legendární lidský zápasník bojového sportu širum. Před dvaceti lety se zapsal do historie výhrou v utkání se siláckým tokkebi.

„Ten zápasník v širumu ještě žije?“

„Žije. Loví nágy v okolí hranice a živí se jimi.“

Sabin se chtěl zasmát. Myslel si, že pán hradu určitě vtipkuje, i když nechápal význam toho žertu. Ale Pau nevypadal, že by očekával smích.

„Živí se nágy? Jak to myslíte?“ zeptal se podezřívavě Sabin.

„Přesně, jak říkám. Uloví nágu a sní ho.“

Sabin oběma rukama jako by uchopil jídlo a nesl jej do úst. Pán hradu přikývl a Sabin zbledl.

„Zbláznil se?“

„Prý je vaří.“

„Aha... cože?!“

Pán hradu propletl prsty, opřel je o kolena a poté promluvil, jako by nevěděl, kde začít.

„Hm. Keigon nágy nenávidí. Jak se říká, ‚nenávisť by je sežral‘. Tak to tak dělá. V okolí hranice na ně zaútočí, rozseká je na kousky, uvaří a sní.“

Sabin polkl.

„Pokud pojídá nahý kvůli tomu, že se říká ,nenávisť bych je sežral‘, tak se spíš pomátl na rozum, nemyslíte?“

„Kdo ví. Důvod jistě má. Asi víš, že zabít nágu bez srdce může být nesmírně obtížné.“

„Takže proto je uvaří? Aby neoživil? I kdyby, nemusí je pak přece sníst.“

„To by bylo plýtvání masem.“

Velitel se chvíli nevěřičně díval na pána hradu a přemýšlel, jestli se nezbláznil. Ten se zasmál a zamával rukama.

„Keigonova odpověď. Také jsem se zeptal, jako teď ty. Ale je tu i další důvod. Hm, okamžik.“

Otevřel zásuvku stolu a přehraboval se v jeho obsahu. Zanedlouho vytáhl starý pergamen.

„Asi před šesti lety mi poslal dopis. Přečti si ho.“

Sabin opatrně přijal pergamen a začal číst.

Daří se vám dobře?

Dlouho jsem o sobě nedal vědět. Kolem hranice je to zřetvoštěné. Jak jistě víte, je snažší koupit si tu zbraně než psací potřeby. Včera jsem náhodou potkal putujícího obchodníka, který u sebe měl několik pergamenů, díky tomu vám mohu napsat.

Přemýšlel jsem o vašem posledním dopise. Ale usoudil jsem, že nemohu přestat. Ano, i nyní stále jím nahý. Nechci to napsat takhle odporně, ale jaký by mělo smysl se tomu vyhýbat?

Znáte příběh o lovcích tygrů z Kitalča? Pokud tygr chytí a sežere lovce, syn zesnulého se stane synem ostatních lovců. A ti ho naučí vše, co znají o lovu. A když je syn dostatečně připravený, vyrazí spolu s ostatními na lov tygra. Pokud ho uloví, lovci na místě rozpárají tygrovo břicho a vyndají jeho vnitřnosti. Těmi syna nakrmí.

Já jsem také ten přeživší syn, pane.

Kromě mého obyčdného těla nágové pozřeli vše, co mi bylo drabé nebo pro mě bylo důležité. Takže já se na oplátku živím jimi. Nevím, kdy se také já můžu stát jejich kořistí. Snažím se nepřekračovat hranici na jih, ale občas, když pronásleduji zatoulaného nágu, ani nevím jak, najednou jsem uprostřed džungle. Když si uvědomím, že jsem přišel o jedinou výhodu, kterou jsem proti nim měl, pane, v kůži spalujícím horkém vzduchu džungle pocítuji i já chlad, stejně jako ti nágové. I když se hned otočím na sever, ocitnu se za pár dní ve stejné situaci.

A až jednoho dne nebudu moct pozvednout meč, zemřu. Nevadí, pokud mou smrt budete považovat za smrt šilence a zapomenete na mě.

Nezbláznit se se mi zdá nemožné.

Na konci dopisu bylo na místě podpisu cosi načmáráno. Sabin zvědavě naklonil hlavu, a tak mu to Pau vysvětlil:

„Lovci z Kitalča používají místo podpisu lovcův symbol. Zde je černý lev a drak.“

„Proč ti dva?“

„Oba druhy vyhynuly kvůli nágům. Jazykem kitalčských lovců by se to četlo Keigon Draka. Odtud pochází jméno, které náš přítel používá.“

Sabin dopis vrátil.

„Takže to není skutečné jméno?“

„Přesně tak, bez souhlasu ti jeho pravé jméno nemohu prozradit.“

Pau vložil dopis zpátky do zásuvky a pak se na velitele čumunuriské stráže podíval.

„Co si o tom myslíš?“

„Takže tenhle zápasník v širumu se mstí nágům podle způsobů kitalčských lovců, kteří ze země vymizeli před několika sty lety? Vraždí své nepřátele a živí se jimi?“

„I tak tomu můžeme rozumět.“

„Co mu pro všechno na světě nágové udělali, že se takhle šíleně mstí?“

„Zajisté něco odporného.“

„Co udělali?“ zeptal se náhle nervózní Sabin opatrně.

V bolestných myšlenkách pohroužený pán hradu jen zavrtěl hlavou.

„Stejně jako ti nemohu říct jeho skutečné jméno, ani o jeho minulosti nemohu mluvit bez svolení. Každopádně jsme si vyjasnili, že náš přítel toho ví o názích a Kiborenu víc než kdo jiný. Přirozeně, predátor zná velmi dobře svou kořist.“

„To je možné, ale já osobně bych preferoval, aby se mnou na takto nebezpečné místo šel někdo naprosto při smyslech. Kdybych šel s člověčinou, který se živí jen nágy, dělalo by mi starosti, jestli se mu náhle nágové neznechutí a nebude si chtít dát na ozvláštnění jídelníčku jednoho tokkebi,“ odpověděl nelibě Sabin.

Nebylo to nic úsměvného, ale Pau se hlasitě rozesmál.

„Takové starosti si nedělej. Keigon směřuje hněv jen na nágy. Nic dalšího už v něm vztek nevyvolá.“

„Myslíte?“

„Ano, četl jsi jeho dopis. Nemá co ztratit. Nágové už mu vše sebrali. Může to znít trochu rozporuplně, ale Keigon je v zásadě pro všechny kromě nágů nejméně nebezpečný člověčina na světě.“

„Je to smutný příběh.“

„Ano, smutný a také pravdivý. Mohu tě ujistit, že Keigon je důvěryhodný.“

Sabin nedokázal s pánem hradu úplně souhlasit, avšak cítit nutkání mu neprotiředit. Jednou z věcí, se kterou si pán hradu Čumunnuri nemusel dělat starost, bylo obhajování svého názoru před ostatními. Takže Sabin se vrátil k původnímu tématu hovoru.

„Pokud je silák Keigon tak moc důvěryhodný a nahý si dává k snídani, nikoho jiného už by nemuselo být pro záchranou výpravu do Kiborenu třeba. I tak někoho pošlete?“

„Na jednoho je zapotřebí tři. Aby byli tři, musí jít i tokkebi. Ano, někoho vyšlu.“

„Koho tím pověříte?“

„Na takovou práci asi nebude potřeba žádná zvláštní kvalifikace. Žádný tokkebi neví vůbec nic o Kiborenu ani o názích. Jsou na tom všichni stejně. Nemusím tedy dlouho přemýšlet, pošlu prvního, kdo vstoupí do místnosti.“

„Prvního... do místnosti?“

„Jistě.“

Kdyby nyní byli mimo Čumunnuri, Sabin Hasuon by názory pána hradu zdvořile přešel, protože šlo jen o jeho názory, a nikdo by to nepovažoval za neuctivé. Věděl, že Pau není příliš moudrý. I přesto ho respektoval a oba si toho byli vědomi. Ale protože byli uvnitř hradu, nemohl Pauovy názory ignorovat, právě proto, že šlo o názory pána hradu a zde jim muselo být vyhověno. Sabin další vysvětlení nežádal, přestože se z toho chvíli cítil nesvůj.

„Mohu tu s vámi počkat? Kdybych vyšel ven, nemohl bych si být jistý, že se nestanu tím nešťastníkem.“

Pau se zasmál. A tak pán hradu a jeho velitel stráže čekali společně.

Nemuseli čekat dlouho. Zakrátko dopadl doprostřed knihovny rozčilený tokkebi. Když uviděl velitele stráže, hlasitě zakřičel.

„Veliteli, pane! Vy mi chcete sebrat práci sluhy pána hradu? No tak to u Sebezničujícího boha jsem ode dneška velitelem stráže! Souhlasíte?“

Sluha pána hradu Pihjong Surabul byl mladík, který své zaměstnání miloval. To je jeho neštěstí, pomyslel si Sabin Hasuon a zakroutil hlavou. Pau se zachechtal.

„Jak nemilé. Musíš se stát členem záchranné výpravy.“

„Záchranné výpravy?“ zamrkal a zopakoval Pihjong Surabul.

„Ano. Musíš se vydat na místo, kam nikdo nevstoupil po několik set let, a někoho z něj zachránit.“

Král Jongung pravil: „Cože? Tvrdíš mi, že nága brečí? Poslouchej, dám ti jednu radu. Až bude příště jasno, podívej se na něj znovu. Uvidíš, že to byl jen déšť.“

— Pen Čoilův *Král Jongung: ani brdina, ani král*

KAPITOLA DRUHÁ STŘÍBRNÉ SLZY

Rjun Pei ležel na studeném oltáři z kamene.

Nic jiného tam nebylo. Nemohl si být jistý ničím jiným než kamenným oltářem, na kterém spočíval. Když se porozhlédl po okolí, pomyslel si, že se stal hlavní postavou obrazu postrádajícího pozadí.

Náhle sebou trhl. Součástí nágské kultury nejsou ani písně, ani obrazy. O hudbu se nágové nezajímají kvůli špatnému sluchu, ale o umění nemají zájem pro svůj neobyčejný zrak. Nágové vidí vyzařování tepla, a proto ani obraz nakreslený tím nejlepším lidským malířem v nágských očích nevypadá o moc výrazněji než kus látky. Mohou rozpoznat široké spektrum barev, ale protože malířské barvy nedokážou na plátno přenést chlad a teplo, nágové obrazy nemalují.

Pro nágy tedy není přirozené, aby o sobě přemýšleli jako o postavě z obrazu.

Rjun Pei moc dobře věděl, kde se tyto myšlenky vzaly. Rovněž si uvědomoval, že se o nich nikdo nesmí dozvědět. Za své tajemství se styděl. Urychleně se rozhlédl, jestli tam není někdo, kdo by naslouchal jeho nitrohlasu.

Ze tmy se vynořily chladné stíny, jako by na tento okamžik čekaly.

Rjun zahlédl dýky, jejichž odstín byl ještě chladnější než postavy těch, kdo je drželi. Zakřičel. Zvuk ovšem na nágy nijak zvlášť nepůsobí, a tak jeho výkřik postavy ani trochu nerozrušil.

Rjun křičel dál a rychle se pokusil dít k nim nitromluvou. Vůbec se mu to ale nedařilo.

„Nejsem snad nága?“ ptal se zmateně nahlas.

Rjun se snažil mávat rukama a až nyní si uvědomil, že je má i s nohama uvázané k oltáři. Zatímco sebou marně házel, stíny obestoupily celý oltář. Jeden z nich roztrhl Rjunův oděv. Kvůli děsivému zvuku trhající se látky se Rjun vyděsil a podíval se na svůj odhalený hrudník. Pod tvrdými šupinami pulsovalo srdce. Rjun jej viděl díky horké krvi, která jím protékala. Podíval se na siluety, které obestoupily oltář, ale v jejich hrudníku našel jen chladné temno. Jejich srdce už byla vyňata. Rjunovo tělo se rozechvělo.

Teď zamýšlejí vyjmout i jeho srdce.

„Počkejte! Já nejsem nága! Stala se chyba! Zemřu, jestli mi teď vezmete srdce!“

Rjun křičel ze všech sil. Osoby kolem něj sice měly špatný sluch, ale toto určitě slyšet musely. Neustoupily však ani o krok. Naopak, jedna z nich se pohnula směrem dopředu. Po Rjunově pravici zvedla silueta do vzduchu dýku, která se v temnu náhle jasně rozzářila odrazy barev a záblesků tepla.

Když chtěl Rjun znovu vykřiknout, dýka do něj nemilosrdně bodla.

Nedokázal vydat ani hlásku.

Neviděl rudou barvu, o níž mluví bezvěrci. Horké kapky krve, řinoucí se velkým proudem z těla, Rjunovi připomínaly zářivou fontánu skládající se ze všech možných barev. Vzduch proudící z otevřeného hrudníku vypadal jako barevný ohňostroj. Tělesné teplo se mísilo se studeným vzduchem a vytvářelo nádhernou podívanou. Rjun na chvíli zapomněl na bolest a vše bezduše pozoroval.

Znenadání tatáž postava natáhla ruku. Rjun sledoval, jak cizí ruka prostupuje otevřenou ranou v hrudi, a nemohl dýchat.

S každým drsným pohybem tryskala z Rjunova hrudníku barevná řeka — jeho krev.

Ruka nakonec vytáhla něco, co připomínalo planoucí draho-kam. Pulsující tok tepla se rozlil do stran jako polární záře. Srdce. Tepalo natolik horce, až rozehnilo všechnu temnotu z okolí. Díky jasné záři mohl Rjun vidět do obličeje tomu, kdo srdce vyjmul.

Shlížela na něj jeho vlastní tvář.

„Jenom se ti něco zdálo, Rjune, pěkný nesmysl. Zaprvý, takhle obřad vynést neprobíhá. Navíc srdce, který popisuješ, mi zní spíš jako borkež srdce bezvěrců. Ty máš teda představitost. Ale musím uznat, že tvý úvahy jsou zajímavý.“

Hwarit Makerou se pobaveně usmál, ale Rjunovi do smíchu nebylo. Hwarit při pohledu na přítele opět zvážněl.

„Promiň. Musel ses cítit brozně. Myšlenky na obřad tě trápí víc, než jsem si myslel. Ale je to jen představitost způsobená tvou úzkostí. Jen tokkebi věří, že sny mají nějaký význam nebo z nich jde předpovídat budoucnost.“

„I lidi snům věří.“

„Vážně? Něco na tom je. Hloupí jsou asi stejně jako tokkebi.“

„Já jim chci taky věřit.“

Hwarit uzavřel mysl a bez výrazu sledoval svého přítele. Ne-napadala ho žádná vhodná odpověď, a tak se začal zajímat o po-travu položenou na jídelním stole.

Myši nikde neměly ani škrábnutí, neutíkaly, jen se slabě třásly. Zajisté práce Rjunovy druhé starší sestry, Samo.

Jméno Samo Peiové vyvolává u obyvatel Hatengráže dvě různé odezvy. Pozitivně reagují většinou muži. Přestože si je ne-vodí do postele, chová se k nim mile. Hwaritova nejstarší sestra, Somero Makerouová, která je mírné povahy a nanejvýš si cení upřímnosti, o ní jednou dělá: *„Když s nimi nechce spát, tak k čemu jí jsou? Jenom se přetvařuje.“* Ženy obvykle nemají Samo rády, protože

všichni muži chodí do sídla Peiových, kde si můžou bezstarostně odpočinout a nemusí se pořád bát, že je někdo zatáhne do ložnice.

Hwarit zvedl hřejivou myš a přemýšlel, jestli tato Samoina výstřednost není jejím způsobem kompromisu. Aby si to ověřil, zeptal se Rjuna: *„Kolik je teď u vás v domě mužů?“*

„Asi osm.“

Hwarit pokýval hlavou. U Peiových jsou nyní asi jen dvě ženy, které by mohly mít děti. Osm mužů na dvě ženy znamená vysokou pravděpodobnost početí. U Peiových se jistě brzy narodí další generace. A jejich rod se ještě více rozroste. Samo Peiová se vzdala radosti z těhotenství a výchovy dětí a na oplátku získala vlastní klid a úctu své rodiny.

„S osmi budeš mít parádní obřad vynětí, Rjune. Málokdo má tak početný doprovod. Samo je opravdu skvělá.“

„Souhlasím. Jen mě mrzí, že se s ní za devět dní uvidím naposled.“

Hwarit se na Rjuna překvapeně podíval a pochopil, že jeho přítel nemá obavy jen z vyjmutí srdce. Rjun vstal.

„Nemám na nic chuť. Chystáš se po jídle domů?“

„Jo.“

„Tak se s tebou rovnou rozloučím. Měj se.“

Rjun z jídelny odešel dřív, než zaskočený Hwarit stihl cokoliv odvětit. Hwarit se za ním chtěl vydat, ale rozmyslel si to. Rjunovu povahu znal až moc dobře, a tak věděl, že kdyby se ho teď snažil zadržet, jen by způsobil rozruch.

Hwarit Makerou dojedl a šel za svými ochránci. Nesmírně ho pobavilo, když uslyšel, že dva z nich se rozhodli u Peiových zůstat, a rozesmál se na celé kolo.

Tusena, hlava rodu Makerouových, bude vzteky bez sebe. Hwaritovi nevadilo, že se počet jeho ochránců zmenšil, ale její reakce ho zneklidňovala. U Makerouových bylo pět plodných žen a přebývali u nich pouze čtyři muži. Z nich nyní dva během